

MIRALLS ENSANGRENTATS

En un tranquil poble, Blackwood, on es troba als afores de Los Angeles. Habitava una llegenda de la Casa dels murmuris que turmentava als habitants de Blackwood durant generacions. Es deia que en aquella casa li envolta un immens bosc on en un lloc d'aquell bosc es troba un portal on feia pas al món dels esperits. Ara mateix aquesta casa està abandonada i ningú s'hi vol apropar per la terrorífica llegenda que passa de veu en veu. Anteriorment alguns investigadors havien anat per veure-hi que passava en aquella mansió terrorífica i fer que la realitat sortís, i mai havien tornat, també hi ha hagut algun cas de joves trepitjant aquella zona maleïda.

Fins que una nit de tardor una jove valenta i curiosa, Leonor, va decidir entrar en aquella casa on passen coses terrorífiques i coses que no eren d'aquest món. Encara així va decidir investigar sobre aquesta casa dels murmuris perquè la seva àvia li havia explicat la llegenda que passa per tot arreu. I Leonor va decidir descobrir tota la veritat com la resta d'investigadors, va fer un petit viatge amb tren, ja que ella no vivia justament a Blackwood, ella vivia als afores, i aquella casa terrorífica quedava a l'altra banda de casa seva. Va arribar a la localització que la seva àvia li havia donat. Quan ella es troba davant d'aquella immensa mansió rodejada per un bosc gegant, es va impressionar molt, ja que no s'esperava que la casa anava a ser així. En veure l'entrada va pensar, "la primera cosa que veig i ja puc desmentir un element de la llegenda". La llegenda explicava que era una casa terrorífica, super desgastada i amb un aspecte fosc i tenebrós, però realment no era així, ella veia que la casa no estava en aquelles condicions que la seva àvia deia. La mansió no estava amb el millor aspecte, però tampoc amb el pitjor, sí que estava una mica desgastat, i una mica fosc, però la mansió en si era blanca amb taques negres per la brutícia i l'abandó, però era bastant atractiva, un aspecte no molt agradable es que desde fora se sent una olor bastant forta i asquerosa, era una olor que marejava, com si la casa estigués podrida. Però després de veure això ella es va endinsar dins, per veure com era, sí que era igual que a l'exterior o era totalment diferent. En traspasar de l'exterior a l'interior va canviar tot per complet, dins d'aquella casa sí que es veia tot terrorífic, les parets es veuen amb un aspecte rugós i de colors

fosques, com si fos la humitat que estigui podrint l'interior, els miralls trencats i tapats, tot bastant fosc, finestres també trencades i algunes tapades, estan tapades amb trossos de fusta. Cada vegada que avançava més, cada vegada hi havia més coses estranyes i sense sentit. En un moment ella ja es trobava al centre de la mansió, i en un moment per l'altre, es van començar a escoltar murmuris i com més atenció els hi donava més forts s'escoltaven. Ella li va donar tanta atenció que ja no entenia res del que els murmuris deien. Però encara així ella pensava que el fet que se senten aquelles veus eren perquè volen comunicar alguna cosa important. Així que ella va ser llesta i es va tapar les orelles en una posició que li deixes escoltar una mica el que aquelles intentava transmetre. I ho va aconseguir, va arribar a escoltar varietats de paraules, les quals el van ajudar a arribar al famós portal. Ja que la llegenda deia que mai ningú havia arribat a veure el portal dels esperits, perquè es perden per l'immens bosc ple de nebulosa. Així que ella va ser la primera i l'última a descobrir que si sentien els murmuris que feien els esperits de la mansió, et donen la clau per arribar a la localització del portal. Però encara així ella pensava, "no entenc per què els esperits ens donen la localització del seu portal. Voldran alguna cosa? Serà una trampa per alguna cosa en especial?". Però ella sense pensar-hi més en aquestes preguntes va decidir tirar endavant, apuntar-se totes aquelles direccions que els murmuris li havien oferit. Va sortir de la mansió i es va dirigir cap al bosc, després del llarg jardí d'aquella mansió va veure una gran entrada pel bosc, va travessar aquell arc, i va veure un bosc ple de nebulosa, ombres passejant per allà i un camí sense nebulosa que marcava el camí. Es va dirigir cap al camí marcat i va tirar endavant, i en un moment quan ja portava una bona estona caminant va mirar enrere i es va adonar que el camí es tornava nebulosa, cada pas que feia endavant era un pas més perquè la nebulosa cobris el camí de tornada. En aquell moment a Leonor li van vindre molts pensaments i es va començar a preocupar pel camí de tornada, però com ella ja sabia que no es podia enfonsar ara va seguir el camí, encara que cada dos per tres es girava. Va continuar endavant fins que en un moment el camí li va portar en un punt on es troben dos camins diferents, ella va parar i pensar, perquè si ella avançava i la nebulosa la seguia doncs hauria d'escollir bé. Així que va decidir el camí dret, no va pensar gaire per què no acabar sent una indecisa i no saber on anar així que va anar de pressa, avança i avança, i no parava de veure coses estranyes, les ombres que es mouen i murmuren secrets i inquietuds que ells tenien. Va continuar amb cada vegada amb més pensaments i més paranoies, sense

saber què fer i pensant si havia escollit el bon camí. En un precís moment veu com un reflex en mig de la boira i no sap si apropar-s'hi o no, aquest no es troba al camí que ella devia seguir si no a mà esquerra en mig de la nada. Pensava que segons com, allò era el que ella buscava i li havien parat una trampa i li donen una direcció que no era, o una altra opció seria que el camí està en el correcte, però aquell reflex la vol distreure. Però ella creia més en la seva primera opció, de què no era el bon camí. La seva àvia sempre deia que no s'havia de fiar dels esperits, mai saps que és el que volen en realitat. Així que Leonor va fer cas a la seva intuïció i a la seva àvia, es va desviar i es va endinsar dins la boira, cada vegada s'apropa en aquell reflex, i cada vegada tenia més por, més curiositat i més ganes de saber que és el que s'amagava en aquella localització. Mentre caminava es va despistar un moment per mirar al seu voltant i en un moment va passar una ombra amb un reflex vermell molt intens, va passar amb una gran velocitat que va aixecar els cabells de la Leonor, es va girar ràpidament per veure si aconseguia identificar que era allò que havia passat amb tanta velocitat i li havia donat un escaló fred. Però ella sabia que s'havia d'apropar si volia esbrinar què s'amaga darrere d'aquesta llegenda que tot el món li té por, així que va avançar cap endavant sense pensar-hi més. En apropar-s'hi veia més reflexos, cada vegada que avançava més, més reflexos podia veure, fins que en un moment es va apropar molt i va acabar veient que és el que s'amagava darrere dels reflexos i darrere de la boira. Eren miralls, sí, miralls, perquè en un bosc hi hauria miralls, això anava a descobrir ella ara mateix. Es va apropar als miralls i els va toquerejar per veure si era el famós portal que es nomenava per tota la zona habitada. Quan ja no sabia que fer va començar a pensar que realment s'havia equivocat en desviar-se del seu camí, que potser els esperits eren bons i la volien guiar pel bon camí. Es va girar per tornar al camí anterior, però quan va donar l'esquena als miralls, aquests van començar a transmetre sorolls estranys i esgarrifosos. Eren crits, com de persones, persones que estan patint, persones que s'estan morint, persones que estan atrapades dins d'aquells miralls. Ella es va girar per veure el que passava en aquell moment darrere seu i en girar-se va desitjar no haver-ho fet. Va veure a persones mortes per terra, persones plenes de sang, persones amb esgarrapades per tot el cos, persones amb ferides greus i persones penjades pels arbres, en aquell mirall es podia veure tot el que hi havia darrere seu, no es veia la boira. Ella va fer un crit esgarrifós, aquest es va sentir per tot el bosc i fins i tot ho van escoltar els habitants que hi vivien al costat del bosc, aquells van donar una alerta als de seguretat

del país. Ella va començar a córrer, no volia estar més estona en aquell lloc, va voler marxar, però no podia, estava tot ple de boira, no es veia res, no podia veure ni els seus peus. Però va tornar a veure la dura imatge que es reflectava al mirall, i es va adonar d'una llum a la llunyania. Així que va arrencar a córrer cap aquella direcció, mentre corria ella pensava en què no li tornes a passar alguna cosa similar com la que li havia passat anteriorment. Va arribar a la llum, era una llum molt clara enmig d'un bosc fred i negre, i era un arc, era un arc blanc, amb unes figures molt peculiars, però boniques, la llum blava, amb diferents tonalitats, serà el portal dels esperits?, va pensar ella en un moment. Doncs si, era el portal, i ho va descobrir perquè no va tenir més remei que entrar-hi dins per desfer-se d'aquell mal moment dins d'aquell bosc esgarrifós. Però abans d'entrar es va parar a pensar que si ella entra seria molt possible que li passes com a la resta d'exploradors, si aquells havien arribat a trobar aquest portal i han entrat ella no tornaria a casa seva, no tornaria a veure la seva àvia i no tornaria mai al seu món. Va sentir un soroll molt fort, com si tingués un altaveu a la seva orella a tota potència, es va girar ràpidament i va veure com alguna cosa, la qual no podia identificar com algun ser, s'apropa amb molta velocitat cap a ella, mentre deia algunes paraules, amb una veu terrorífica, com si fos el mateix dimoni, "no entris, destruiràs el món, deixa'ns en pau, marxa, no entris" això és el que deia el ser amb una veu greu i endimoniada, ella no ho entenia gaire bé així que per la por va entrar al portal dels esperits.

J.S